

Більшість дітей люблять битися. Однак не я. Я завжди роблю боляче тільки собі. Біль у тілі заглушає біль у серці. Просто, як двічі по два.

Раптом мені на голову впала шишка. Примружившись, подивився вгору. Моя дурна сусідка Луна сиділа біля нашого будиночка на дереві, звисивши тоненькі ніжки-сірнички з товстої гілки. Вона підкидала в руці ще одну шишку.

— І за що мені така радість? — Я рвучко витягнув навушники з вух.

Луна кивнула мені, щоб я піднявся до неї. Я і не ворухнувся. Тоді вона махнула мені рукою.

— Не. — Я набрав слини і сплюнув убік.

Луна вигнула брову, запитуючи, що сталося.

Вона така допитлива тільки зі мною. І це відстійно.

— Вон вкрав у мене велосипед, — сказав я.

Я вибив би все лайно зі свого типу «найкращого друга» Вона, якби не був певен, що ненароком уб'ю його. Він сказав, що хоче, аби в мене зірвало башту.

«Викинь це з голови». І про що це він? Як викинути? Що він взагалі знає про мене? Про гнів? У нього ідеальне життя. Його батьки здорові. У нього навіть нема діставучого молодшого брата, як-от мій Лев.

Луна кинула другу шишку. Цього разу я спіймав її, замахнувся рукою, як бейсболіст, і кинув назад у неї, навмисне промахнувшись.

— Я сказав ні.

Луна взяла третю шишку (в неї була значка в будиночку на дереві на випадок, якщо до нас завітають непрохані гості, чого, правду кажучи, ніколи не траплялось) і вдала, ніби кидає її в мене.

Врешті я зірвався:

— Яка ж ти тупа!

Вона кліпнула очима.

— І не дивись на мене так!

Вона знову кліпнула.

— Луно, та що це за нафіг?!

Плював я з високого пагорба на те, що недавно сказав Вон. Я навіть не збирався *хотіти* поцілувати цю дівчину. І не дай боже, щоб вона колись попросила мене про це.

Я заліз на шину-тарзанку й піднявся до нашого невеличкого будиночка на дереві. Вон вважав себе занадто крутим, щоб лазити по деревах.

І правильно. Тож це була ще одна наша з Луною справа, у якій він не брав участі.

Луна зістрибнула з гілки, перекотилася по землі й випросталась, як ніндзя, із задоволеною усмішкою на обличчі. А за мить дременула в бік нашого району. Доволі швидко.

— Куди ти?! — гукнув я, наче вона збиралася відповідати.

Я дивився, як її спина перетворюється на маленьку цяточку. Мене завжди огортав сум, коли вона йшла.

Але ж це так тупо. Не знаю нікого, хто міг би вмовити Вона хоч на щось. Луна взагалі не здатна *розмовляти* — і крапка. До того ж мені не потрібна її допомога. Я відвалив від Вона, бо знав, що інакше він отримає від мене те, що хотів, — брудну бійку. Та я не такий, як він. Вибішувати батьків не входить до моїх життєвих планів.

Через якийсь час Луна повернулася на моєму велосипеді. Я підвівся, прикриваючи очі рукою від вечірнього сонця. Сонце завжди світить яскравіше, перш ніж його поглине океан.

Луна махнула мені рукою, щоб я спускався.

У відповідь я поцілів шишкою в її плече.

— Рексрот.

Зірвав шишку і жбурнув її в сонце, яке сідало за гору, на якій росло наше дерево. Цікаво, чи долетіла шишка до океану, чи стала вона мокрою і холодною? Чи зненавиділа вона мене?

Луна накрила мою руку своєю і задивилася на них. Однакового розміру, тільки її рука коричнева, а моя біла, як свіжий сніг.

— Усе нормально. — Я шморгнув носом, вибираючи іншу шишку. — Усе нормально.

«Я ненавиджу це слово, — показала Луна. — Нормально — це не добре і не погано. Ні те ні се».

Луна нахилила голову та стиснула мою руку липкою від поту долонею. Це було трохи неприємно. Пару тижнів тому Вон сказав мені, що хоче поцілувати Кару Гантінг. Я ж навіть у найсміливіших фантазіях не зміг би підкотити до такої дівчини.

Луна поклала мою руку собі на серце.

Я закотив очі.

— Так, я знаю. Ти тут заради мене.

Вона похитала головою і міцніше стиснула мою руку. Її пронизливий погляд налякав мене. «Завжди. Коли завгодно. І навіки», — показала вона жестами.

Я вдихнув її слова на повні легені. Мені хотілося розтрити той дурнувятий велосипед об нахабну пику Вона і втекти. А потім вмерти. Я хотів померти в пустельних пісках, обернутися на порох і полетіти за вітром.

Я хотів померти замість мами. Від мене однаково нема толку. А от від мами залежать безліч людей.

Тато.

Лев.

Я...

Я.

Луна показала рукою на сонце.

— Захід сонця? — зітхнув я.

Вона насупилася.

— Пляж?

Вона похитала головою, закотивши очі.

«Завтра знову зійде сонце», — показала вона жестами.

Потім Луна нахилилася вперед, і на якусь мить мені здалося, що вона збирається стрибнути. Натомість вона дістала шпильку зі свого картатого кеда фірми «Ванс» і проколола собі пучку вказівного пальця. А тоді мовчки взяла мою руку і проколола палець мені. Вона стулила їх разом, і я споглядав, як її кров змішується з моєю. Її губи розпливлися в усмішці. В неї були нерівні зуби. Трохи гострі. Занадто недосконалі.

Вона написала нашою кров'ю слова «*Рушай або вмирай*» на тильній стороні моєї долоні, не звертаючи уваги на мої розбиті кісточки.

Я подумав про велосипед, який вона мені повернула, й усміхнувся.

Вона пригорнула мене до себе. Я занурився в її обійми.

Я не хотів її цілувати.

Я хотів розірвати свою шкіру й огорнути Луну собою.

Заховати її від цього світу — і зробити своєю.

Найт, 12 років; Луна, 13 років

Луна

Мене назвали на честь Місяця.

Тато казав, що моє личко було пухкеньким та ідеально круглим. Я була світлом, народженим у темряві. Дитиною, яку моя

— Відповідай мені, бляха-муха!

Найт ударив кулаком по бетону біля мого обличчя. Кісточки пальців так розпухли, що стали схожими на м'ячики для гольфу. Віднедавна він почав лаятися по-справжньому. Не дуже часто, але достатньо для того, щоб змусити мене крінжувати. Я дивилась на нього, не рухаючись, знала, що він ніколи не зашкодить мені. Він обхопив другою рукою свій поранений кулак і роздратовано завив, а тоді припав чолом до мого, важко дихаючи. Ми обоє жадібно хапали ротами повітря, наші груди підіймались і опускались в одному ритмі.

— Навіщо?

Його голос перетворився на тихе гарчання. Він знав, що не отримає відповіді. Наше волосся сплелось, його мідно-каштанова грива змішалася з моїми темними кучерями.

— Навіщо ти це зробила?

Я спробувала вивільнити руки з-під його міцних стегон, щоб відповісти мовою жестів, але він притиснув ногами моє тіло, зафіксувавши мене на місці.

— *Ні*, — погрозово прогарчав він. — *Словами* кажи. Ти можеш. Я знаю, що можеш. Мені батьки розповіли. Викладай начистоту, навіщо ти це зробила?

Я розтулила рот, справді бажаючи відповісти вголос на його запитання. Звісно, він мав рацію. Я могла говорити. Принаймні фізично. Я знала це. Іноді у ванній або ще десь, де я була абсолютно сама, я повторювала слова, які мені подобалися, щоби потренуватись. Просто щоб довести, що я можу, що я здатна вимовити їх уголос, що це я сама *вирішила* не говорити. Я повторювала слова, і від звуку свого голосу в мене по спині бігли мурашки задоволення.

«*Старі книжки*».

«*Свіже повітря (особливо після дощу)*».

«*Дивитись на місяць, який дивиться на мене*».

«*Морські коники*».

«*Тато*».

«*Еді*».

«*Рейсер*».

«*Найт*».

І зараз, уперше в житті, Найт вимагав від мене слів. Я справді хотіла їх промовити. Бо ж знала, що він заслуговує їх почути. Проте нічого не виходило. Я просто лежала, розтуливши губи, і єдина думка промайнула в голові: «*Ти часто здаєшся тупою, а цієї миті й поготів*».

— Кажи, — Найт струснув мене, міцно схопивши за плечі.

Град перетворився на дрібний дощ, і тепер я змогла побачити, що Найтові очі червоні та втомлені. Дуже втомлені. Через мене. Через те, що я завжди потрапляю в різні дурнуваті халепи, з яких йому доводиться мене витягати.

Він думав, що я намагалася зашкодити собі. Однак це було не так. Я відкривала і закривала рот, як риба, але слова не виходили. Я намагалася видавити їх із рота, моє серце шалено калатало, і його ритм пульсував у кожній клітинці мого тіла.

— А-а-а... Я... Гм...

Він підвівся нервово закрокував навколо мене, запустивши пальці в густе мокре волосся і роздратовано смикаючи його.

— Ти така... — Він потрусив головою, і краплі дощу з його чуприни розлетілися навсібіч. — Така...

Я підвелась і підбігла до нього, щоб він не встиг договорити. Я не горіла бажанням дізнатися, що він про мене думає. Бо якщо Найт вважав, що я навмисно в'їхала в ту машину, то він напевно думав, що з головою в мене набагато гірше, ніж це було насправді. Я схопила його за плече й розвернула до себе. Він насупився.

Є люди, які, ввійшовши в наше життя, змінюють його на краще. Ось декілька таких людей: Чарлі Роуз, Ванесса Віллегас (яка полюбила Найта ще до того, як познайомилася з ним), Марта Бор, Бетті Ланковіц, Лін Тахель Коен, Авівіт Еджев, Кері Рот, Ратула Рой, Шер Мейсон, Ліза Морган, Крістіна Ліндзі, Челі Вокер, Ніна Дельфс, Яміна Кірки, Надін, Аманда Содерлунд, Аріадна Бастуло, Бріттани Даніель Крістіна, Ванесса Серрано, Вікі Ліф, Шина Тейлор, Софі Бротон, Ліанн Ван Ренсбург, Танака Кангара, Хайфаа Сумталі, Іса Лопес, Джоді Вілкінс, Аврора Хейл, Еріка Панфіл, Стейсі Едмондс, Лулу Дюмонсо, Джулія Ліс, Отем Хейл, Жак та Сара Келлог Плочер.

Особлива подяка групі *Sassy Sparrows* за підтримку та любов до цієї серії, а також чудовим блогерам, які підписались на цю книжку і вирішили підтримати її. І останнє, проте не менш важливе: я дякую вам, читачі, за дивовижну подорож. За те, що ви читаєте й обговорюєте мої книжки — і втілюєте мою мрію в реальність.

Я матиму за честь, якщо ви приділите мені декілька секунд і залишите короткий відгук про цю книжку, звісно, якщо у вас є час.

Дякую вам мільйон разів.

Л. Дж. Шен *хохо*

ЗМІСТ

Розділ 1.....	9
Розділ 2.....	29
Розділ 3.....	65
Розділ 4.....	89
Розділ 5.....	106
Розділ 6.....	127
Розділ 7.....	138
Розділ 8.....	149
Розділ 9.....	166
Розділ 10.....	176
Розділ 11.....	194
Розділ 12.....	208
Розділ 13.....	223
Розділ 14.....	232
Розділ 15.....	254
Розділ 16.....	262
Розділ 17.....	285
Розділ 18.....	308
Розділ 19.....	316
Розділ 20.....	324
Розділ 21.....	336
Розділ 22.....	347
Розділ 23.....	356
Розділ 24.....	368
Розділ 25.....	382
Розділ 26.....	397
Розділ 27.....	416
Епілог.....	425
Подяки.....	437